

Кжщата-музей „Иванъ Вазовъ“

въ гроба, а останалитѣ сж толкова далечъ отъ бащиното огнище. Стоя, гледамъ и мълча. Защо не ми се говори? Любезниятъ пазачъ нѣщо ми приказва. Моля го да ме остави, отдѣлямъ се отъ другаритѣ си, отивамъ и сѣдамъ на мендерчето въ двора. То е постлано съ малка, шарена черга. Навеждамъ глава и се унасямъ.

Въ този дворъ нѣкога е протекълъ животътъ на една многобройна челядь: палави, дребни деца сж се гонѣли, катерѣли сж се по лозницата, газѣли сж въ малката вадичка, плискали сж се едно друго, плачели сж, викали сж, крещѣли сж.

Но сега нѣма я стара майка съ черната забрадка и напжжени очи, да шета изъ стайтѣ, нито пъкъ чекръкъ да проскръцва напѣвно, нито станъ да трака, равно и монотонно, а наоколо децата всичко да заглушаватъ съ викове и плачове.

Ставамъ, преминавамъ презъ дворчето и се изкачвамъ по нѣколко стжпала на кжщата. Вървя на прѣсти. Поглеждамъ презъ прозорцитѣ и отворенитѣ врати. Стайтѣ сж така хубаво и чисто наредени, като че ли е праздникъ, а стопанитѣ сж отишли случайно нанѣкжде. Над-